

ບົດຮຽນໂຮງຮຽນວັນອາທິດ

ວັນອາທິດ ທີ 24 ພຶສຈິກາ 2024 (11-24-2024)

ພຣະເຈົ້າອົງຊົງຊ່ວຍກູ້

ຈຸດສຳຄັນໃນບົດຮຽນ: ພວກເຮົາສາມາດຂອບພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າຊ່ວຍກູ້ເຮົາ.

ພຣະຄຳພີຕອບສນອງຕໍ່ຊີວິດ:

ວັນຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າຄັ້ງທຳອິດໄດ້ສະເຫຼີມສະຫຼອງການກູ້ພັຍ. ເມື່ອພວກທີ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າສແວງຫາບ່ອນທີ່ມີເສລີພາບໃນການນະມັສການພຣະເຈົ້າໄດ້ຮວມຕົວກັນໃນລະດູໃບໄມ້ຫຼິ້ນຂອງປີ 1621, ພຽງແຕ່ເຄິ່ງນຶ່ງຂອງຊາວອັງກິດ 102 ຄົນທີ່ໄດ້ຢູ່ໃນເຮືອສະເພົາເມຟລາເວີ (Mayflower) ຍັງຄົງມີຊີວິດຢູ່. ທັງໝົດແຕ່ຍົກເວັ້ນສາມຄູ່ທີ່ແຕ່ງງານແລ້ວມີຄູ່ສົມລົດຕາຍໃນຊ່ວງລະດູໜາວທຳອິດນັ້ນ. ດ້ວຍຄວາມກະຕັນຍູຢ່າງເລິກຊຶ້ງທີ່ໄດ້ມີຊີວິດຢູ່, ຜູ້ລອດຊີວິດໄດ້ຍຸດພັກເພື່ອຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າ. ເຮືອງລະຄອນຂອງພວກເຮົາອາດຈະໜ້ອຍ, ແຕ່ພວກເຂົາເຈົ້າເປັນພຍານເຖິງການກູ້ຊີບບໍ່ໜ້ອຍເລີຍ. ບາງທີທ່ານອາດຈະຮ້ອງຂໍໃຫ້ຊ່ວຍກູ້ເມື່ອທ່ານມາເຖິງການຮັບຮູ້ຢ່າງຄັກແນ່ວ່າ ດຽວນີ້ຄະນິດສາດລວມເອົາຕົວໜັງສືໃນຂະນະທີ່ທ່ານເລີ່ມຮຽນວິຊາພິຊຄະນິດ. ທ່ານອາດຈະຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອກັບລູກແລະຫຼານຂອງທ່ານ. ພວກເຮົາບາງຄົນໄດ້ຊື້ໂທລະສັບໃໝ່ແຕ່ຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຜູ້ທີ່ກ້າວໜ້າທາງດ້ານເທັກນາລາຈີ (technology) ແລະຂອບໃຈທີ່ເດັກນ້ອຍອາຍຸເຈັດປີມາຊ່ວຍກູ້ພວກເຮົາ! ດາວິດຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫຼືອແລະລາວໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ. ເຮົາຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງພຣະເຈົ້າໃນທີ່ພຣະອົງໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຂອງດາວິດ ແລະໄດ້ມາຊ່ວຍເຫຼືອລາວ. ໃນການສຶກສານີ້, ພວກເຮົາຈະຮຽນຮູ້ກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງດາວິດໃນການທີ່ລາວໄດ້ຮັບຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອແລະຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຕອບສນອງຄວາມຕ້ອງການຂອງຕົນ.

ເມື່ອໃດທີ່ທ່ານຕ້ອງການຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອແລະມີຄົນມາຫາທ່ານແທ້ໆ?

ພຣະຄຳພີກ່າວວ່າຢ່າງໃດ? (ເບິ່ງຕາມຫົວຂໍ້ 1, 2, ແລະ 3,)

ສຶກສາພຣະຄຳພີ

1. ເພງສັຣເສີນ 30:1-5

1. ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າພຣະອົງຈະຍໍພຣະກຽດພຣະອົງແລະບໍ່ໄດ້ຊົງໃຫ້ສັດຕູຂອງຂ້າພຣະອົງຍິນດີເພາະຂ້າພຣະອົງ
2. ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ຂ້າພຣະອົງຮ້ອງທູນຂໍຄວາມອຸປະຖຳຈາກພຣະອົງ ແລະພຣະອົງໄດ້ຊົງຮັກສາຂ້າພຣະອົງໃຫ້ຫາຍ
3. ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະອົງຊົງນຳຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພຣະອົງຂຶ້ນມາຈາກແດນຜູ້ຕາຍ ຊົງໃຫ້ຂ້າພຣະອົງມີຊີວິດ ຈຶ່ງບໍ່ຕ້ອງລົງໄປສູ່ປາກແດນ
4. ໄພ່ພົນຂອງພຣະອົງເອີຍ, ຈົ່ງຮ້ອງສັຣເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ແລະຖວາຍໂມທະນາແກ່ພຣະນາມບໍຣິສຸດຂອງພຣະອົງ
5. ເພາະພຣະພິໂຣດຂອງພຣະອົງນັ້ນເປັນແຕ່ຊົ່ວຂະນະນຶ່ງ ແລະຄວາມໂປດປານຂອງພຣະອົງນັ້ນຕລອດຊີວິດ ການຮ້ອງໄທ້ຈະອ້ອຍອົ່ງພຽງຄົນນຶ່ງ ແຕ່ຄວາມຊຶ້ນບານຈະມາໃນເວລາເຊົ້າ.

ຄວາມສັດຊື່ເປັນພາບທີ່ສວຍງາມທີ່ຈະເບິ່ງ. ພວກເຮົາເຫັນມັນຢູ່ໃນຄູ່ຜິວເມັງທີ່ໄດ້ແຕ່ງງານຫຼາຍກວ່າຫ້າສິບປີ. ຜິວຍັງຈັບມືເຈົ້າສາວຂອງລາວ, ໃນຂະນະທີ່ພວກເຂົາຢ່າງໄປໃນຕອນແລງ. ພວກເຮົາເຫັນມັນຢູ່ໃນພໍ່ແມ່ຜູ້ເຂົ້າຮ່ວມງານກິລາທຸກຄັ້ງທີ່ລູກຂອງເຂົາເຈົ້າຢູ່, ເຖິງແມ່ນວ່າລູກບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໄປໃນເກມ. ພຣະບິດາເທິງສະຖານຂອງເຮົາເປັນຕົວຢ່າງທີ່ດີທີ່ສຸດຂອງຄວາມສັດຊື່ໃນການທີ່ພຣະອົງຊົງສັດຊື່ທີ່ຈະຊ່ອຍລູກຂອງພຣະອົງໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມພິນາດ. ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ເຊື່ອວ່າພວກເຮົາກຳລັງມຸ້ງໜ້າໄປສູ່ຄວາມພິນາດ. ຖ້າຫາກ

ວ່ານີ້ເປັນກໍລະນີ, ພວກເຮົາຈະຖືກນໍາພາໄປໃນທາງຜິດ. ດາວິດ, ຜູ້ຂຽນເພງສັດເສີນນີ້, ສະແດງໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າລາວກໍາລັງມຸ້ງໜ້າໄປສູ່ຄວາມພິນາດແລະຕ້ອງການການຊ່ວຍເຫຼືອ. ສິ່ງທີ່ລາວປະເຊີນໜ້າທີ່ຈະເຮັດໃຫ້ຄວາມພິນາດຂອງລາວເປັນສິ່ງທີ່ເຮົາປະເຊີນຢູ່ເຊັ່ນກັນ. ສິ່ງທໍາອິດທີ່ດາວິດໄດ້ປະເຊີນກັບທີ່ລາວຕ້ອງການຊ່ວຍເຫຼືອແມ່ນສັດຕູຂອງລາວ. ຊີວິດຂອງດາວິດເປັນນຶ່ງໃນທີ່ລາວໄດ້ປະເຊີນກັບສັດຕູຫຼາຍຄົນ. ໃນຕອນຕົ້ນ, ກະສັດຊາອູນອິດສາດາວິດແລະພຍາຍາມຂ້າລາວຫຼາຍເທື່ອ. ຕໍ່ມາໃນຊີວິດຂອງດາວິດ, ອັບຊາໂລມ, ລູກຊາຍຂອງລາວເອງໄດ້ພຍາຍາມໂຄ່ນລົ້ມການເປັນກະສັດຂອງດາວິດ. ອັນນີ້ເຮັດໃຫ້ດາວິດຕ້ອງໄດ້ແລ່ນຜ່າຍ. ພວກເຮົາອາດຈະບໍ່ມີຄົນຊອກຫາເພື່ອຂ້າພວກເຮົາ, ແຕ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້ໝາຍຄວາມວ່າພວກເຮົາບໍ່ປະເຊີນກັບສັດຕູ. ພວກເຮົາສາມາດຮູ້ສຶກໄດ້ວ່າສັດຕູຂອງເຮົາຢູ່ໃນຄອກບ່ອນທໍາງານຂ້າງພວກເຮົາຫຼືພຽງແຕ່ຢູ່ຟາກທາງ. ແນວໃດກໍຕາມ, ຄວາມຈິງກໍຄື “ເພາະວ່າເຮົາທັງຫຼາຍບໍ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບມະນຸດທັມມະດາ ແຕ່ຕໍ່ສູ້ກັບຜູ້ປົກຄອງ ຜູ້ມີອໍານາດ ເຈົ້າໂລກທີ່ຢູ່ໃນໂມທະຄວາມມືດແຫ່ງໂລກນີ້ ແລະຕໍ່ສູ້ກັບກໍາລັງວິນຍານຝ່າຍຄວາມຊົ່ວຮ້າຍໃນອາກາດສະຖານ.” (ເອເຟໂຊ 6:12). ພວກເຮົາທຸກຄົນປະເຊີນກັບສັດຕູທີ່ແທ້ຈິງໃນຊາຕານແລະກໍາລັງຄວາມມືດຂອງມັນ. ສະນັ້ນ, ເຮົາຕ້ອງຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ເມື່ອດາວິດຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ລອດ, ລາວປິຕິຍິນດີໃນພຣະຄຸນຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ມາຊ່ວຍເຫຼືອ. ຂໍ້ນີ້ຊີ້ບອກວ່າດາວິດໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າ ແລະພຣະອົງກໍປິ່ນປົວລາວ. ຂໍ້ພຣະຄຳພີບໍ່ໄດ້ບອກພວກເຮົາກ່ຽວກັບພຍາດທີ່ດາວິດກໍາລັງປະສົບຢູ່. ມັນບອກພວກເຮົາວ່າພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ທີ່ປິ່ນປົວລາວ, ແລະດາວິດໄດ້ໃຫ້ກຽດແກ່ພຣະເຈົ້າທັງໝົດ. ດາວິດຍັງໄດ້ຮັບຮູ້ວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ໄວ້ຊີວິດລາວຈາກການລົງໄປທີ່ຊຸມ. ດາວິດບໍ່ໄດ້ເບິ່ງທີ່ຈະເອົາກຽດສໍາລັບການຊ່ວຍເຫຼືອຕົນເອງຈາກຊຸມຂອງຄວາມມືດ; ລາວຊີ້ໃຫ້ເຫັນພຣະເຈົ້າຜູ້ດຽວຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນຖານະພຣະຜູ້ຊ່ວຍໃຫ້ລອດ. ດາວິດໄດ້ຕອບສນອງການຊ່ວຍກູ້ທີ່ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າໃນສອງວິທີທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

1. **ການສັນລະເສີນສ່ວນບຸກຄົນ.** ດາວິດເລີ້ມຕົ້ນໂດຍການເວົ້າວ່າລາວຈະຍົກຍ້ອງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ຈາກນັ້ນ ລາວຊີ້ບອກວ່າການກະທໍາຂອງລາວເປັນຍ້ອນການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ດາວິດບໍ່ໄດ້ຕອບສນອງສໍາລັບການກູ້ພັຍຂອງຕົນເອງ.
2. **ສັນລະເສີນກຸ່ມ.** ດາວິດຍັງໄດ້ນໍາພາຄົນອື່ນໃນການສັນລະເສີນ. ຂະນະທີ່ເສັ້ນທາງນີ້ກ້າວໜ້າໄປ, ຄໍາສັນລະເສີນຂອງລາວໄດ້ປ່ຽນຈາກຈໍານວນໜ້ອຍໄປຫາຫຼາຍ. ດາວິດໄດ້ເອີ້ນຄົນສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າໃຫ້ຮ້ອງເພງແລະສັນລະເສີນນາມອັນບໍ່ວິສຸດຂອງພຣະອົງ. ດາວິດບໍ່ພໍໃຈທີ່ຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າດ້ວຍຕົວເອງ; ລາວຢາກນໍາຄົນອື່ນໆໃຫ້ເຮັດແບບດຽວກັນ.

ດາວິດບໍ່ໄດ້ວາງຂໍ້ຂັດແຍ່ງໃດໆໃນການເຊື່ອເຊີນຂອງລາວທີ່ຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າ. ການເຊື່ອເຊີນຂອງລາວແມ່ນເຖິງຜູ້ທີ່ສັດຕູທີ່ໄດ້ປະສົບກັບການຊ່ວຍກູ້ພັຍທີ່ສັດຕູຂອງພຣະເຈົ້າ. ຖ້າເຮົາໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ລອດຈາກສັດຕູຂອງເຮົາ, ຫາຍດີຈາກຄວາມເຈັບປ່ວຍ, ຫຼືຖືກເອົາອອກຈາກຄວາມມືດ, ການເຊື່ອເຊີນກໍແມ່ນສໍາລັບເຮົາເຊັ່ນກັນ. ເຮົາສາມາດສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຕໍ່ພຣະເຈົ້າສໍາລັບການຊ່ວຍເຫຼືອທີ່ສັດຕູຂອງພຣະອົງຈາກສິ່ງທີ່ພຍາຍາມທໍາລາຍເຮົາ.

ມີຫຍັງແດ່ທີ່ທ່ານຂອບພຣະຄຸນທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍທ່ານໃຫ້ພົ້ນ?

2. ເພງສັດເສີນ 30:6-10

6. ສ່ວນຂ້າພຣະອົງ ຂ້າພຣະອົງເວົ້າໃນຄວາມຈະເຣີນຮຸ່ງເຮືອງຂອງຂ້າພຣະອົງວ່າ, “ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວເລີຍ” 7. ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ໂດຍຄວາມໂປດປານຂອງພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງສະຖາປະນາຂ້າພຣະອົງໄວ້ຢ່າງພູເຂົາທີ່ເຂັ້ມແຂງ ເມື່ອພຣະອົງຊົງເຊື່ອງພຣະພັກຂອງພຣະອົງ ຂ້າພຣະອົງກໍລໍາບາກໃຈ 8. ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂ້າພຣະອົງຮ້ອງທູນຕໍ່ພຣະອົງ ແລະຂ້າພຣະອົງໄດ້ອ້ອນວອນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າວ່າ, 9. “ຖ້າຂ້າພຣະອົງຕາຍ ພຣະອົງຈະໄດ້ກໍາໄລທຍັງ ຄືເມື່ອຂ້າພຣະອົງລົງໄປຍັງປາກແດນຜູ້ຕາຍ ຂໍ້ຜຸ່ນຈະສັດເສີນພຣະອົງຫລື ມັນຈະບອກເຖິງເຣື່ອງຄວາມສັດຈິງຂອງພຣະອົງຫລື 10. ຂ້າແດ່ຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍຊົງສະດັບຟັງແລະຊົງພຣະກະຣຸນາຕໍ່ຂ້າພຣະອົງ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ຂໍຊົງເປັນຜູ້ອຸປຸກຂອງຂ້າພຣະອົງ.”

ໃຫ້ພວກເຮົາສັດຊື່; ພວກເຮົາລ້ວນແຕ່ລົ້ມລຸກຄຸກຄານກັບຄວາມອວດຕົວ. ເມື່ອພວກເຮົາຈັບເອົາຮູບໃນຫ້ອງຮຽນເກົ່າມາເບິ່ງ, ໃຜຄືຜູ້

ທ່າອິດທິພວກເຮົາຊອກຫາ? ນັ້ນແຫຼະ, ພວກເຮົາເອງ. ເມື່ອເຮົາຖືກໃຫ້ເບິ່ງຮູບຈາກພິທີແຕ່ງງານທີ່ພວກເຮົາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມ, ພວກເຮົາບໍ່ໄດ້ເບິ່ງເຈົ້າບ່າວແລະເຈົ້າສາວກ່ອນ, ພວກເຮົາພຍາຍາມຊອກຫາຕົວຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາຍັງເຮັດສິ່ງນີ້ຢູ່ເຖິງວ່າເມື່ອພວກເຮົາໄດ້ເຫັນຮູບໃບເກົ່ານັ້ນຫຼາຍຄັ້ງແລ້ວ. ພວກເຮົາສ່ວນຫຼາຍມີເພື່ອນສນິດສາມຄົນເດີມຄືເກົ່າ: ຂ້ອຍ, ຂ້ອຍເອງ, ແລະຂ້າພະເຈົ້າ. ຂ່າວດີກໍຄືວ່າບໍ່ແມ່ນແຕ່ພວກເຮົາເທົ່ານັ້ນທີ່ລົ້ມລຸກຄຸກຄານກັບຄວາມອວດຕົວ. ດາວິດໄດ້ລົ້ມລຸກຄຸກຄານກັບຄວາມອວດຕົວເຊັ່ນດຽວກັນ. ພຣະເຈົ້າໄດ້ຮູ້ຈັກການລົ້ມລຸກຄຸກຄານຂອງດາວິດແລະໄດ້ມາຊ່ອຍເຫຼືອລາວຈາກຄວາມທະນົງຕົວຂອງລາວ. ດາວິດໄດ້ຮັບຮູ້ຄວາມອວດຕົວຂອງລາວ, ໂດຍຂຽນວ່າລາວມີຄວາມປອດພັຍແລະຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວ. ດາວິດໄດ້ໃຊ້ຄຳວ່າ "ຂ້ອຍ" ສາມເທື່ອໃນຂໍ້ທີ່ກົງຂໍ້ດຽວ. ນີ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າລາວສຸມໃສ່ຕົວເອງ. ລາວຍັງມີຄວາມໝັ້ນໃຈໃນຕົວເອງຫຼາຍເກີນໄປ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເວົ້າວ່າລາວຈະບໍ່ສັ່ນສະເທືອນ. ພວກເຮົາຫຼາຍຄົນມີຄວາມຜິດທີ່ວາງຄວາມເຊື່ອໝັ້ນໃນຕົວເອງເອງຫຼາຍເກີນໄປ. ເຮົາ, ຄືກັບດາວິດ, ໄດ້ປະສົບກັບເວລາແຫ່ງຄວາມອວດຕົວ. ແຕ່ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຢູ່ໃນຄວາມອວດຕົວຂອງພວກເຮົາ. ພວກເຮົາເຫັນຢູ່ໃນຂໍ້ທີ່ແປດທີ່ດາວິດໄດ້ຮ້ອງຫາພຣະເຈົ້າເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອ. ດາວິດເປັນຜູ້ນຳທີ່ມີອຳນາດ, ແຕ່ລາວບໍ່ໄດ້ມອບໝາຍວຽກງານນີ້ໃຫ້ຄົນອື່ນ. ແທນທີ່ຈະ, ລາວຮ້ອງອອກມາຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະສແດງຫາຄວາມໂປດປານຈາກພຣະອົງ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າຊົງຊີ້ແຈງຄວາມອວດຕົວທີ່ພວກເຮົາມີໃນຊີວິດຂອງພວກເຮົາ, ພວກເຮົາຈຳເປັນຕ້ອງໄປຫາພຣະອົງເປັນການສ່ວນຕົວ. ມັນເປັນການດີສເມີທີ່ຈະໃຫ້ຄົນອື່ນອະທິຖານເພື່ອເຮົາໃນຂະນະທີ່ເຮົາເດີນທາງຜ່ານຊີວິດ, ແຕ່ເຮົາຕ້ອງໄປຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍຕົວພວກເຮົາເອງ. ເມື່ອເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາຖືກຢູ່ໃນບາບແຫ່ງຄວາມອວດຕົວ, ເຮົາຕ້ອງຮ້ອງຫາພຣະອົງເປັນສ່ວນຕົວແລະສແດງຫາພຣະອົງ. ສັງເກດລັກສະນະທັມມະຊາດສ່ວນຕົວຂອງການເອີ້ນຫາພຣະເຈົ້າຂອງດາວິດ. ລາວໄດ້ກ່າວວ່າລາວໄດ້ສແດງຫາຄວາມໂປດປານຈາກພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ອຍ" (ຂໍ້ 8). ຄຳວ່າ "ຂອງຂ້ອຍ" ແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ເປັນກຸນແຈ. ດາວິດມີຄວາມສັມພັນສ່ວນຕົວກັບອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ແລະລາວໄດ້ຮູ້ຈັກວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າສາມາດເຂົ້າຫາໄດ້. ຄວາມອວດຕົວທີ່ສຸດຂອງພວກເຮົາແມ່ນຄວາມເຊື່ອທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງວ່າພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງການພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ດາວິດມີຄວາມສັມພັນກັບພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແລະຮູ້ວ່າລາວສາມາດເອີ້ນຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ລາວຈາກຄວາມອວດຕົວຂອງຕົນ. ດາວິດຍັງໄດ້ເຂົ້າໃຈວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພ້ອມຢູ່ສເມີ. ຂໍ້ທີ່ 10 ສະແດງໃຫ້ເຮົາເຫັນວ່າດາວິດຮູ້ຈັກພຣະເຈົ້າເປັນຜູ້ພັງທີ່ກະລຸນາເຊິ່ງຈະຊ່ວຍລາວ. ເມື່ອເຮົາເຂົ້າໃຈຄວາມອວດຕົວຂອງເຮົາ, ເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງມີຜູ້ໃດຜູ້ນຶ່ງຊີ້ບອກຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ. ແທນທີ່ຈະເປັນ, ເຮົາມາຢູ່ຕໍ່ໜ້າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຜູ້ບໍ່ຮູ້ສຸດແລະຖ່ອມຕົວຂໍໃຫ້ພຣະອົງພັງເຮົາດ້ວຍຄວາມເມດຕາ. ເຮົາຂໍໃຫ້ພຣະອົງເປັນຜູ້ຊ່ອຍເຫຼືອຂອງເຮົາເພາະເຮົາຮູ້ວ່າເຮົາຕ້ອງການການມີສ່ວນຮ່ວມຂອງພຣະອົງແທ້ໆ. ດາວິດຮູ້ວ່າລາວຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຄວາມຈອງຫອງອວດຕົວ, ລາວຈຶ່ງຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ. ເຮົາກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບການຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມອວດອົງຈອງຫອງຂອງເຮົາເຊັ່ນດຽວກັນ, ແລະພວກເຮົາກໍຄວນຮ້ອງຫາພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າດ້ວຍ.

ຄວາມອວດຕົວມີຜົນກະທົບແນວໃດຕໍ່ຄວາມສັມພັນຂອງເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ?

3. ເພງສັຣເສີນ 30:11-12

11. ສຳລັບຂ້າພຣະອົງ ພຣະອົງຊົງປ່ຽນການໄວ້ທຸກເປັນການເຕັ້ນລຳ ພຣະອົງຊົງແກ້ເສື້ອຜ້າກະສອບຂອງຂ້າພຣະອົງອອກ ແລະຊົງຄາດແອວຂ້າພຣະອົງດ້ວຍຄວາມຍິນດີ 12. ເພື່ອຈິດວິນຍານຂອງຂ້າພຣະອົງຈະສັຣເສີນພຣະອົງແລະບໍ່ມີດຽງບ ຂ້າແດ່ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້າພຣະອົງ ຂ້າພຣະອົງຈະຖວາຍໂມທະນາແດ່ພຣະອົງເປັນນິດ.

ໃນຂະນະທີ່ພວກເຮົາສືບຕໍ່ໃນການສຶກສາຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບສະຖານະການຂອງດາວິດທີ່ຈະໄດ້ຮັບການຊ່ວຍເຫຼືອ, ພວກເຮົາເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍລາວຫັນກັບແລະໄປໃນທິດທາງທີ່ແຕກຕ່າງ, ດາວິດກຳລັງປະສົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າ, ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ດາວິດອອກຈາກມັນ. ດາວິດບໍ່ໄດ້ວ່າຕົນເອງເຮັດໄດ້ແຕ່ຢ່າງໃດ. ລາວບໍ່ໄດ້ຊີ້ໃຫ້ເຫັນວ່າແມ່ນການພຍາຍາມຫຼາຍຂຶ້ນຂອງຕົນ, ການຊ່ວຍເຫຼືອຕົວເອງ, ຫຼືຄວາມພຍາຍາມອື່ນໆທີ່ເຮັດໃຫ້ລາວຫັນກັບ, ມັນແມ່ນການຊ່ວຍເຫຼືອຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ຫັນລາວໄປ. ການປັບຕົວນີ້ມີຜົນ

ກະທົບອັນໃຫຍ່ຫຼວງຕໍ່ດາວິດ; ລາວໄດ້ໄປຈາກສະພາບຂອງຄວາມຄ່ຳຄວນສູ່ການເຕັ້ນລຳ. ຢູ່ໃນຄວາມຄ່ຳຄວນໝາຍເຖິງການຢູ່ໃນຄວາມໂສກເສົ້າ ຫຼືການຮ້ອງໄທ້. ສະພາບນີ້, ແຕ່ວ່າ, ໄດ້ຖືກປ່ຽນເປັນສະພາບຂອງການເຕັ້ນລຳ, ຖານະທີ່ເປັນຜົນໂດຍກົງແຫ່ງມືຂອງພຣະເຈົ້າ. ເມື່ອເຮົາໄປໃນທິດທາງທີ່ບໍ່ຖືກຕ້ອງ, ມັນເປັນການສລາດສເມີທີ່ຈະຈຳໄວ້ວ່າພຣະເຈົ້າຕ້ອງການຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ຍັງຄ້າງຄາຢູ່.

ເປັນຫຍັງການຄ່ຳຄວນເປັນອົງປະກອບທີ່ສຳຄັນໃນສາຍສັມພັນຂອງເຮົາກັບພຣະເຈົ້າ?

ບໍ່ພຽງແຕ່ການຄ່ຳຄວນຂອງດາວິດໄດ້ປ່ຽນໄປເປັນການເຕັ້ນລຳເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ລາວຍັງໄດ້ປ່ຽນຜ້າກະສອບມາເປັນຄວາມຍິນດີ. ໃນລະຫວ່າງຍຸກນີ້, ການໃສ່ຜ້າກະສອບເປັນສັນຍາລັກພາຍນອກຂອງຄວາມໂສກເສົ້າພາຍໃນ. ດາວິດໄດ້ປະສົບກັບເຮືອງນີ້, ແລະຄົນອື່ນສາມາດເຫັນໄດ້ໃນສິ່ງທີ່ລາວນຸ່ງ. ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ພຣະເຈົ້າຊົງໂຜດຊ່ວຍລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມໂສກເສົ້າທີ່ລາວກຳລັງປະສົບຢູ່. ຄວາມໂສກເສົ້າຂອງດາວິດຖືກແທນທີ່ດ້ວຍຄວາມຍິນດີ. ຜົນຂອງການທີ່ພຣະເຈົ້າເຮັດໃຫ້ດາວິດຫັນໜ້າແລະຊ່ວຍລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມໂສກເສົ້ານັ້ນເປັນສອງເທົ່າ.

1. **ດາວິດສາມາດຮ້ອງເພງໄດ້ອີກແລະບໍ່ມີດຽບຢູ່.** ເມື່ອພວກເຮົາປະສົບກັບຄວາມໂສກເສົ້າແລະຄວາມເສັງໃຈ, ພວກເຮົາມັກຈະບໍ່ຮູ້ສຶກຢາກຮ້ອງເພງ. ສະຖານະການທີ່ຢູ່ອ້ອມຕົວເຮົາສາມາດເຮັດໃຫ້ເຮົາຕົກໃຈໃນແບບທີ່ເຮົາບໍ່ຢາກຮ້ອງເພງ; ພວກເຮົາພຽງແຕ່ຕ້ອງການທີ່ຈະນັ່ງຢູ່ໃນຄວາມໂສກເສົ້າຂອງພວກເຮົາ. ເມື່ອພຣະເຈົ້າໄດ້ກ້າວເຂົ້າໄປແລະຊ່ອຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມໂສກເສົ້າຂອງເຮົາ, ເຮົາບໍ່ສາມາດຫ້າມໄດ້ມີແຕ່ຮ້ອງເພງ. ເຮົາຍ້າຍຈາກຄວາມໂສກເສົ້າໄປສູ່ຄວາມຍິນດີ, ແລະນີ້ເຮັດໃຫ້ໃຈພ້ອມທີ່ຈະຮ້ອງເພງ.
2. **ດາວິດເຕັມໃຈທີ່ຈະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຕລອດໄປ.** ມັນເປັນສິ່ງນຶ່ງທີ່ຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າສຳລັບຄວາມສັມພັນທີ່ພົ້ນໝູ່ໃນຊ່ວງວັນພັກຫຼືການລ້ຽງດູໃນບ່ອນເຮັດວຽກ. ແນວໃດກໍ່ຕາມ, ມັນແຕກຕ່າງກັນທີ່ຈະຮັບຮູ້ແລະສັນລະເສີນພຣະເຈົ້າຕລອດໄປ. ຄຳວ່າ "ຍົກຍ້ອງ" ໝາຍເຖິງການຍົກຂຶ້ນ. ມັນເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ພວກເຮົາພິຈາລະນາລັກສະນະສ່ວນບຸກຄົນຂອງທາງຜ່ານໄດ້ອີກເທື່ອນຶ່ງ, ດາວິດເວົ້າວ່າລາວຈະສັນລະເສີນພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຂອງລາວ. ລາວໄດ້ເຮັດວຽກງານຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍລາວໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມໂສກເສົ້າ. ດາວິດຍັງຮູ້ວ່າລາວບໍ່ສາມາດຊ່ວຍກູ້ເອົາຕົວເອງໄດ້ແລະວ່າພຣະເຈົ້າອົງດຽວທີ່ສາມາດຊ່ວຍລາວໄດ້. ການຕອບໂຕ້ຂອງດາວິດຕໍ່ການຊ່ອຍກູ້ອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນີ້ແມ່ນຫົວໃຈຂອງຄວາມກະຕັນຍູທີ່ຈະສະແດງອອກຕລອດໄປ.

ນຳໃຊ້ໃນຊີວິດ

- ເຮົາຄວນພະຍາຍາມທີ່ຈະຂອບພຣະຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ຊ່ວຍເຮົາໃຫ້ພົ້ນ. ເລືອກນຶ່ງໃນການນຳໃຊ້ໃນຊີວິດຕໍ່ໄປນີ້:
- **ຈົ່ງອະທິຖານດ້ວຍຫົວໃຈຂອບພຣະຄຸນ.** ຂຽນຫ້າສິ່ງທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍທ່ານໄວ້. ໃນລະຍະຫ້າມື້ຕໍ່ໄປ, ສຸມໃຈໃສ່ນຶ່ງໃນນັ້ນໃນແຕ່ລະມື້. ແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ສະຖານະການເກີດຂຶ້ນໃນໃຈ, ຂອບຄຸນພຣະເຈົ້າທີ່ສັດຊື່ທີ່ຈະຊ່ວຍກູ້ທ່ານ.
 - **ຂຽນຄຳກ່າວຂອບໃຈ.** ເລືອກເວລາໃດນຶ່ງໃນຊີວິດຂອງທ່ານທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊ່ອຍທ່ານໄວ້. ຂຽນຄຳກ່າວຂອບໃຈພຣະບິດາ, ສະແດງຄວາມກະຕັນຍູຂອງທ່ານສຳລັບການດູແລຂອງພຣະອົງໃນການກ້າວເຂົ້າໄປໃນການຊ່ວຍເຫຼືອທ່ານ.
 - **ແບ່ງປັນເຮືອງລາວກັບຄົນອື່ນ.** ເລືອກຄົນໃກ້ຊິດກັບທ່ານ ແລະແບ່ງປັນເຮືອງການຊ່ອຍກູ້ຂອງພຣະເຈົ້າ. ຈົ່ງອະທິຖານວ່າພຣະເຈົ້າຈະໃຊ້ເຮືອງຂອງທ່ານເພື່ອຊຸກຍູ້ຄົນອື່ນໃນການເດີນທາງຂອງລາວກັບພຣະອົງ.

ອຸປຸຸມໂດຍ ລາວຊາວເທີນບັບຕິສສັມພັນ <https://ulsb.org/sunday-school-2/> ແປໂດຍ PA